

Tématem této teoreticko-empirické diplomové práce jsou portugalská vlastní jména, konkrétně jména osob, v češtině. Práce si klade za cíl zmapovat zacházení s touto okrajovou částí slovní zásoby v češtině, stanovit, jaké obtíže tato jména působí, a konečně doporučit ucelený přístup, jak s nimi zacházet. Zároveň zasazuje portugalská jména do širšího rámce tvořeného cizími antroponymy obecně. Práce pojednává o třech dílčích tématech: zaprvé se jedná o počestěnou výslovnost, zadruhé o zařazování jednotlivých jmen do skloňovacích paradigmat a skloňování celých jmen, zatřetí o pravopisné změny, ke kterým v češtině dochází. Východiskem práce je literatura zabývající se cizími vlastními jmény v češtině. Tato literatura obsahuje kodifikační příručky a další seriózní práce o českém jazyce, několik publikací zabývajících se jmény z jednotlivých jazyků a dále různé slovníky, encyklopedie, učebnice dějepisu a další publikace, které se tématu dotýkají pouze okrajově.

Takto získaná východiska jsou konfrontována s rozsáhlým výzkumem. První část výzkumu tvoří excerpty z odborných textů napsaných a přeložených třinácti odborníky na historii lusofonních zemí a portugalské a brazilské literatury. Druhá část výzkumu analyzuje skloňování portugalských jmen u pěti známých portugalských a brazilských osobností z historie a současnosti u sta respondentů. Výstupy z obou částí výzkumu jsou porovnány s teoretickými poznatky z prostudované literatury a na jejich základě jsou vyvozena doporučení jak s jednotlivými kategoriemi portugalských jmen při skloňování zacházet. Třetí část výzkumu se zabývá výslovností stejných jmen, která figurovala ve druhé části výzkumu, tentokrát u šedesáti respondentů. U jmen portugalských mořeplavců je navíc provedena analýza grafických tvarů jmen – jejich písemná i vyslovená podoba je totiž často ovlivněna jinými jazyky, hlavně španělštinou.